

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

zaoczny w stosunku do pozwanego M. K.

Poznań, dnia 10 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Józkowiak

Protokolant: st. prot. sąd. Anita Kubale - Bacha

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2017 r., w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G.

przeciwko B. K. i M. K.

o zapłatę

1. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 80.405,83 zł (osiemdziesiąt tysięcy czterysta pięć złotych i osiemdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku, nie wyższymi jednak od odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 19 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 9.438 zł (dziewięć tysięcy czterysta trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nadaje wyrokowi w punkcie 1. w stosunku do pozwanego M. K. rygor natychmiastowej wykonalności.

/-/ SSO Tomasz Józkowiak

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 stycznia 2017 r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie w dniu 19 stycznia 2017 r., powódka Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo - Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych B. K. i M. K. na swoją rzecz:

- a) kwoty 80.405,83 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności wysokości stopy lombardowej NBP, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych od dnia 19 stycznia 2017 r.,
- b) kosztów sądowych w kwocie 1.006 zł i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że na podstawie umowy z dnia 15 maja 2014 r. udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 72.000 zł. Pozwany poręczył spłatę pożyczki. Powódka podniosła, że próby ugodowego zakończenia sporu nie odniosły rezultatu. Nadto wyjaśniła, że za opóźnienie w spłacie pożyczki należą się powódce odsetki karne ustalane według zmiennej stopy procentowej, nie wyższe niż odsetki maksymalne za opóźnienie. Powódka wskazała, że pożyczkobiorczyni, mimo zobowiązania wynikającego z umowy, nie regulowała rat pożyczki w ustalonych przez

strony terminach. Powyższe skutkowało wypowiedzeniem umowy pożyczki. Powódka wyjaśniła również, co dokładnie składa się na żądanie pozwu. (k. 2-10)

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Poznaniu wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty. (k. 11)

Pismem z dnia 19 stycznia 2017 r. powódka złożyła własnoręcznie podpisanych pozew, podtrzymując dotychczasowe stanowisko i wnosząc o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym opłaty w kwocie 1.006 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł, opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i kosztów opłaty manipulacyjnej w elektronicznym postępowaniu upominawczym w wysokości 10,06 zł. (k. 18-19)

W piśmie z dnia 9 maja 2017 r. powódka przedstawiła sposób wyliczenia należności dochodzonej pozwem. (k. 83)

W piśmie z dnia 22 września 2017 r. powódka przedstawiła dalsze uzasadnienie żądania pozwu. (k. 117-119)

W piśmie z dnia 2 listopada 2017 r. pozwana B. K. zaproponowała powódce ugodowe zakończenie sprawy, wskazując, że gotowa jest spłacać zadłużenie w miesięcznych ratach w kwocie po 400 zł miesięcznie. Pozwana wyjaśniła, że uzyskaną na podstawie objętej postępowaniem umowy pożyczki kwotę przeznaczyła na spłatę innych zadłużeń i miała nadzieję, że jej sytuacja finansowa poprawi się i będzie w stanie spłacać na bieżąco swoje zobowiązania. Pozwana przedstawiła swoją aktualną sytuację majątkową i życiową. (k. 131-133)

W piśmie z dnia 8 listopada 2017 r. powódka podniosła, że nie wyraża zgody na ugodowe zakończenie postępowania oraz na rozłożenie dochodzonej pozwem należności na raty, uzasadniając swoje stanowisko. (k. 183-184)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lutego 2009 r. pozwana B. K. została przyjęta w poczet członków powodowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G..

W dniu 15 maja 2014 r. powódka zawarła z pozwaną B. K. na piśmie umowę pożyczki nr (...). Mocą tej umowy powódka udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 72.000 zł na finansowanie bieżących potrzeb konsumpcyjnych, a pozwana zobowiązała się do jej zwrotu wraz z odsetkami. Umowę zawarto na okres od dnia 15 maja 2014 r. do dnia 14 maja 2024 r. W umowie strony uregulowały swoje prawa i obowiązki. Pozwany M. K. poręczył tę pożyczkę.

Integralną część umowy pożyczki stanowił „Regulamin udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej”.

Przy zawieraniu powołanej umowy pozwana podała jako adres swojego zamieszkania: G., os. (...).

dowód:

- deklaracja członkowska - 39,
- umowa pożyczki - k. 23-25,
- „Regulamin udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich” - k. 26-27,
- harmonogram spłaty pożyczki - k. 40-41

Już po kilku miesiącach od zawarcia umowy pożyczki pozwana zaprzestała spłaty pożyczki.

okoliczność podniesiona przez powódkę i wobec jej niezaprzeczenia przez pozwanych,

na podstawie art. 230 k.p.c., uznana przez sąd za przyznaną

Zadłużenie przeterminowane z tytułu udzielonej przez powódkę pozwanej pożyczki wynosiło na dzień 29 grudnia 2014 r. 1.006,57 zł, zaś na dzień 23 lutego 2015 r. 3.106,21 zł.

Pismem z dnia 29 grudnia 2014 r., nadanym w tej samej dacie oraz pismem z dnia 23 lutego 2015 r., nadanym w tej samej dacie, powódka wezwała pozwaną do spłaty zadłużenia z tytułu zawartej przez strony umowy pożyczki.

Pismem z dnia 29 grudnia 2014 r., nadanym w tej samej dacie oraz pismem z dnia 23 lutego 2015 r., nadanym w tej samej dacie, powódka zawiadomiła pozwanego o wysokości zadłużenia obciążającego pozwaną z tytułu zawartej przez strony umowy pożyczki.

Pismem z dnia 16 września 2015 r., doręczonym w dniu 18 września 2015 r., powódka wypowiedziała pozwanej opisaną wcześniej umowę pożyczki.

Pismem z dnia 16 września 2015 r., nadanym w tej samej dacie, powódka zawiadomiła pozwanego jako poręczyciela o wypowiedzeniu pozwanej umowy pożyczki.

dowód:

- pisma z dnia 29 grudnia 2014 r. z dowodami nadania - k. 32-33, 42-43,
- pisma z dnia 23 lutego 2015 r. z dowodami nadania - k. 34-35, 45-46,
- wypowiedzenie umowy z dnia 16 września 2015 r. z dowodem doręczenia - k. 28-29,
- pismo z dnia 16 września 2015 r. z dowodem nadania - k. 30-31

Pozwana nie dokonała spłaty zadłużenia z tytułu zawartej z powódką umowy pożyczki.

Na dzień złożenia pozwu do sądu (19 stycznia 2017 r.) zadłużenie przeterminowane pozwanej z tytułu udzielonej jej przez powódkę pożyczki (z tytułu kapitału i odsetek) wynosiło 80.405,83 zł.

okoliczności podniesione przez powódkę i wobec ich niezaprzeczenia przez pozwanym,

na podstawie art. 230 k.p.c., uznane przez sąd za przyznane

Pozwani prowadzą wspólne gospodarstwo domowe.

Pozwana jest zatrudniona jako nauczycielka. Z tytułu świadczonej pracy uzyskuje dochód w kwocie około 2.400 zł netto miesięcznie.

Pozwany natomiast jest zatrudniony jako starszy maszynista za wynagrodzeniem w kwocie około 2.800 zł netto miesięcznie.

Pozwanym obciążają rozliczne zobowiązania kredytowe, których miesięczne raty pochłaniają znaczną część uzyskiwanego przez nich dochodu.

okoliczności podniesione przez pozwaną i wobec ich niezaprzeczenia przez powódkę,

na podstawie art. 230 k.p.c., uznane przez sąd za przyznane, a nadto dowód:

- rozliczenie wynagrodzenia - k. 148,
- umowa o kredyt konsolidacyjny - k. 173-177,
- umowa o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty - k. 150-155,

- dowody wpłat - k. 170-172,

Przedstawiony stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów, które uznał za wiarygodne.

Sąd nie prowadził postępowania dowodowego w szerszym zakresie, albowiem strony się tego nie domagały, a i sąd nie znalazł podstaw, by postępowanie dowodowe uzupełnić z urzędu. Sąd pominął przy tym dowód z przesłuchania stron, albowiem pozwani - pomimo wezwania - nie stawili się na rozprawę bez usprawiedliwienia (art. 302 § 1 k.p.c.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Dochodzone pozwem roszczenie wynikało z umowy pożyczki nr (...) z dnia 15 maja 2014 r. Umowa ta zawarta została między powódką a pozwaną B. K.. Pozwany M. K. udzielił zaś poręczenia za zobowiązania powódki wynikające z tejże umowy. Powódka podnosiła, że pożyczkobiorczyni zaprzestała spłaty tej pożyczki, co legło u podstaw wypowiedzenia jej tejże umowy i zaktualizowało uprawnienie powódki do dochodzenia zapłaty zaległego kapitału oraz odsetek.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W ujęciu Kodeksu cywilnego umowa pożyczki jest umową darłą (grzecznościową) i wtedy zbliża się swym charakterem do użyczenia (art. 710 k.c.). Umowa ta może jednak zostać zawarta pod tytułem odpłatnym (jak miało to miejsce w rozpoznawanej sprawie). W tym przypadku świadczenie biorącego pożyczkę polega zwykle na zapłacie odsetek (zob. art. 359 k.c.), ale także odsetek pobieranych w rzeczach oznaczonych tylko co do gatunku, jeśli były one przedmiotem umowy, zezwoleniu na korzystanie z rzeczy, udziale w zysku osiągniętym przez biorącego w związku z używaniem przedmiotu pożyczki (zob. A. Szpunar, O umowie pożyczki, s. 32; J. Gudowski, w: G. Bieniek, Komentarz KC, t. 2, 2005, s. 349).

W myśl zaś art. 876 § 1 k.c., przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Jak stanowi przepis art. 881 k.c., w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny.

Strona pozwana nie kwestionowała w niniejszym postępowaniu w zasadzie żadnej z okoliczności podnoszonych przez powódkę, tj. w szczególności ważności i skuteczności umowy pożyczki objętej postępowaniem, okoliczności, że zobowiązania z tytułu tejże umowy nie były spłacane, skuteczności wypowiedzenia dokonanego przez powódkę, jak również wysokości należności dochodzonej pozwem.

Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z punktem 31. umowy pożyczki, Kasa zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia niniejszej umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia, po upływie okresu wypowiedzenia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

Pozwani nie kwestionowali okoliczności, że pozwana zaprzestała spłaty pożyczki, a jej zadłużenie przekroczyło kwotę odpowiadającą dwóm ratom pożyczki. Nie było również negowanym, że powódka wezwała pozwaną do spłaty zadłużenia pod rygorem wypowiedzenia umowy, zakreślając przewidziany w punkcie 31. umowy termin na jego spłatę. Okoliczność tę potwierdzały zresztą złożone przez powódkę wezwania do zapłaty z dnia 29 grudnia 2014 r. (k. 42) i z dnia 23 lutego 2015 r. (k. 45) oraz potwierdzenia nadania na poczcie przesyłek zawierających te wezwania (k. 43-44, 46-47). Pomimo wezwań pozwana nie spłaciła zadłużenia. Powódka była zatem uprawniona do wypowiedzenia pozwanej umowy pożyczki, czego dokonała pismem z dnia 16 września 2015 r. (k. 28), doręczonym w dniu 18 września 2015 r. (k. 29). Wypowiedzenie spełniało przy tym wymagania umowne, jak również nie było przez stronę

pozwaną kwestionowane. Podkreślić przy tym należy, że powódka zawiadomiła o dokonanym wypowiedzeniu umowy pozwanego jako poręczyciela. Dokonała tego pismem z dnia 16 września 2015 r. (k. 30). Wcześniej zawiadamiała go również o zadłużeniu obciążającym pożyczkobiorczynię.

Skuteczne wypowiedzenie pozwanej umowy pożyczki, spowodowało, że całe zadłużenie stało się wymagalne (pkt 31. umowy pożyczki), a w konsekwencji powódka uprawniona była do jego dochodzenia pozwem. Wysokość dochodzonej pozwem należności (kapitału i odsetek) nie była przez pozwanych kwestionowana i odpowiadała łącznie kwocie 80.405,83 zł. Uprawnienie powódki do dochodzenia zapłaty odsetek umownych i ich wysokość również wynikały z zawartej przez powódką i pozwaną umowy pożyczki (pkt 7., 9. i 21 umowy pożyczki). Sposób wyliczenia zadłużenia również nie był przez pozwanych kwestionowany. Odpowiedzialność pozwanej za dług wynikała z zawartej z powódką umowy, zaś solidarna z pozwaną odpowiedzialność pozwanego - jako poręczyciela - znajdowała oparcie w przepisie art. 881 k.c.

Mając powyższe na uwadze, zasądzeniu solidarnie od pozwanych na rzecz powódki podlegała cała należność dochodzona pozwem. Powódka była przy tym uprawniona do skutecznego dochodzenia, jak się tego domagała, dalszych odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu Narodowego Banku Polskiego w skali roku od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 19 stycznia 2017 r. Zgodnie z art. 482 § 1 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy. W punkcie 23. umowy pożyczki strony postanowiły przy tym, że od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, pobierane są odsetki według stopy procentowanej o jakiej mowa w punkcie 21. umowy. Przywołane postanowienie umowne uprawniało zatem powódkę do domagania się zasądzenia na jej rzecz dalszych odsetek umownych w wysokości dochodzonej przez powódkę od dnia wniesienia pozwu zarówno od kapitału, jak i skapitalizowanych odsetek za wcześniejszy okres (a więc od całości dochodzonej pozwem kwoty).

Powyższe oznacza zatem, że powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Z uwagi na treść art. 481 § 2¹ k.c. sąd zastrzegł jednocześnie (zgodnie zresztą z wnioskiem powódki), że zasądzane na rzecz powódki dalsze odsetki umowne za okres od dnia 19 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty nie mogą być wyższe od odsetek maksymalnych za opóźnienie.

W toku procesu pozwana B. K., nie kwestionując okoliczności faktycznych podniesionych przez powódkę, domagała się rozłożenia dochodzonej pozwem należności na raty w kwocie nie wyższej niż 400 zł miesięcznie. Żądanie to nie było jednak zasadne.

Zgodnie z art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. W rozpoznawanej sprawie, zdaniem sądu, nie zachodził jednak szczególnie uzasadniony wypadek, który nakazywałby uwzględnienie żądania pozwanej rozłożenia na raty zasądanego od niej świadczenia. Po pierwsze zwrócić należy uwagę, że pozwana - pomimo wezwania - nie stawiała się na rozprawę, by złożyć zeznania i tym samym przedstawić szczegółowo swoją sytuację życiową i majątkową, aby w ten sposób przekonać sąd, że zastosowanie wobec niej tejże instytucji jest zasadne. Tym samym sama pozbawiła się możliwości szczególowej oceny jest sytuacji pod kątem przesłanki z art. 320 k.p.c. Należy bowiem zwrócić uwagę na okoliczność, że złożone przez pozwaną dokumenty, mające uzasadniać jej żądanie, mają charakter dokumentów prywatnych i przedstawiają jedynie wycinek jej sytuacji życiowej.

Dalej sąd zauważa, że pozwana nie powołała się na żadne szczególne okoliczności (np. choroba, inwalidztwo, podeszły wiek, niezdolność do pracy), które mogłyby ewentualnie uzasadniać rozłożenie przez sąd jej zadłużenia na raty. Obciążające pozwaną wydatki związane z codziennym funkcjonowaniem (takie jak koszty wyżywienia, rachunki za mieszkanie i media itp.) utrzymane są na przeciętnym poziomie. Fakt zaś, że pozwana posiada zadłużenie w kilku instytucjach kredytowych nie stanowi dostatecznej podstawy do sięgnięcia do dyspozycji przepisu art. 320 k.p.c. Pozwana miała bowiem przy zawieraniu kolejnych umów kredytowych świadomość obciążającego ją zadłużenia oraz wysokość stałych zobowiązań miesięcznych, a w konsekwencji godziła się na zaciąganie kolejnych zobowiązań. Przy

podejmowaniu tego rodzaju decyzji, jako konsument działający z dostatecznym rozeznaniem i w sposób rozsądny (pозwana, jak wynika z jej pisma, jest nauczycielem, a więc posiada wykształcenie wyższe) winna ona dostosować nowe zobowiązania do tych, które już ją obciążają.

Sąd zauważa wreszcie, że pozwana nie daje rękojmi, że będzie spłacać na rzecz powódki choćby kwotę 400 zł miesięcznie. Za takim stanowiskiem przemawia w szczególności okoliczność, że pomimo złożonej w toku procesu propozycji ugodowej polegającej na spłacie zadłużenia w ten właśnie sposób, pozwana nie przystąpiła dobrowolnie do jej realizacji. Nie przystąpiła zatem do spłaty zadłużenia na warunkach, które sama zaproponowała. Nakazywało to zatem z dużym sceptycyzmem podchodzić do deklaracji pozwanej w tym zakresie. Rozłożenie zadłużenia na raty już samo w sobie jest niekorzystne dla wierzyciela, który pozbawiony zostaje możliwości wyegzekwowania całej przysługującej mu należności. Tym bardziej krzywdzące byłoby to zaś w sytuacji, gdy dłużnik nie dokonuje spłaty zadłużenia nawet w ustalonych przez sąd ratach.

Przeciwko uwzględnieniu żądania pozwanej rozłożenia zadłużenia na raty przemawiała również okoliczność, że również i przed wszczęciem niniejszego postępowania pozwana nie podjęła jakichkolwiek prób ugodowego zakończenia sporu i to pomimo kilku wezwań do zapłaty kierowanych do niej przez powódkę. Pozwana wobec kierowanych do niej wezwań wykazała się całkowitą biernością, nie reagowała na wezwania do zapłaty, nie wystąpiła z prośbą o restrukturyzację zadłużenia, nie dokonywała na rzecz powódki nawet symbolicznych spłat, które pozwalałyby pozytywnie rokować na przyszłość co do spłaty przez nią zadłużenia. Podkreślić przy tym należy, że finansowe konsekwencje braku spłaty zadłużenia przez niektórych pożyczkobiorców ponoszą co do zasady ci pożyczkobiorcy, którzy swoje zobowiązania realizują zgodnie z umową.

To mając na uwadze, na podstawie powołanych wyżej przepisów, w punkcie 1. wyroku, sąd zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 80.405,83 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu Narodowego Banku Polskiego w skali roku, nie wyższymi jednak od odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 19 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty.

O poniesionych przez strony kosztach procesu, w punkcie 2. wyroku, sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Pozwani przegrali proces, a w konsekwencji zobowiązani byli do zwrotu na rzecz powódki poniesionych przez nią kosztów procesu. Na koszty procesu poniesione przez powódkę składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 4.021 zł (1.006 zł + 3.015 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych), co stanowiło łącznie 9.438 zł podlegające zasądzeniu solidarnie od pozwanych na rzecz powódki. Nie podlegała natomiast zasądzeniu od pozwanych na rzecz powódki dochodzona przez nią kwota 10,06 zł tytułem opłaty manipulacyjnej w elektronicznym postępowaniu upominawczym, albowiem nie mieści się ona w zakresie kosztów podlegających zasądzeniu na rzecz strony działającej przez fachowego pełnomocnika, o jakich mowa w art. 98 § 3 k.p.c., a nadto z uwagi na fakt, że powódka nie wykazała poniesienia tejże opłaty.

Uzasadniany wyrok ma charakter wyroku zaocznego w stosunku do pozwanego M. K., albowiem nie stawił się on na rozprawę, jak również nie składał w niej wyjaśnień ustnie, ani na piśmie (art. 339 § 1 k.p.c.). Z uwagi na powyższe, w punkcie 3. wyroku, na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., sąd nadał wyrokowi w punkcie 1. w stosunku do pozwanego M. K. rygor natychmiastowej wykonalności.

/-/ SSO Tomasz Józkiwiak